

Flip Hammann (eerste prijs)

Eerste liefde in Heemstede: zwembad 1965

Ik had een hekel aan zwemmen. In 1962 was ik negen jaar, in die tijd moeten mijn ouders het idee hebben gekregen mij op zwemles te doen. Het was voorjaar, de zwemles begon 's morgens om zeven uur. Twee dagen in de week, op dinsdag- en vrijdagochtend, moest ik naar de schoolmis die, voorafgaand aan de lesdag, om half acht begon. Op maandag en donderdag was er de zwemles. Met mijn opgerolde handdoek met daarin mijn zwembroekje liep ik naar de vijvers aan de Glip. Ik toonde een knipkaart en liet mijn blik gaan naar een klein kaartje onder aan het raampje van het loket. Het gaf de temperatuur van het water aan: veertien graden. Heb je ooit in het voorjaar om zeven uur 's morgens in water van veertien graden gezwommen? Ik kleedde mij snel om en liep kleumend naar de houten rand van het bad. Het had een zandbodem en tegen de beschoeiing klotste zachtjes een smerige, groenbruine drab. Moest ik daar inspringen? Pas drie jaar later zou een nieuw zwembad worden aangelegd met betonnen bodem.

Nee, veel zwemlessen heb ik niet gehad en mijn ouders stimuleerden mij bepaald niet. Mijn vader riep vanuit zijn bed weliswaar: 'Naar zwemles!', maar daarna draaide hij zich nog eens om. Pas veel later ben ik erachter gekomen dat ook hij een hekel had aan zwemmen en geen zwemdiploma had.

Mijn vriendje Charles gaf evenmin om zwemmen. Voetballen en honkballen op het sportveld dát was iets voor echte jongens. Werp- en vangoefeningen met een leren honkbalhandschoen, moeilijke slidings oefenen, dat was pas sportief. Zwemmen was meer iets voor weke slajassen.

Op Hemelvaartsdag 1965, ik was twaalf jaar, stopte een blauwe Opel voor de deur. Er stapten een man, een vrouw en vijf meisjes uit, gekleed in blauwe jurkjes. De nieuwe burens. De oudste, vijftien jaar, de middelste, net zo oud als ik, de twee jongsten, een stuk kleiner. Deze meisjes, afkomstig uit het zuiden van het land, zouden de levens van mijn vrienden en mij radicaal veranderen.

Wij leerden elkaar kennen en al gauw werd ik behoorlijk verkikkerd op de middelste, Lisa. Net als ik zou ze na de zomervakantie naar de middelbare school gaan, zij naar Sancta Maria, ik naar het Eerste Christelijk Lyceum. De grote vakantie brak aan, een zomer die in mijn herinnering eindeloos duurde en tijdens welke het uitsluitend mooi en heel warm weer was. De buurmeiden waren voortdurend in het nieuwe zwembad te vinden. Ik zag ze gaan, de oudste, beeldschoon, maar voor mij onbereikbaar en... Lisa. Wat lag er meer voor de hand dan te gaan zwemmen? Met een ma-wo-vrij- of een di-do-za-kaart kon je in- en uitlopen. Ze vroegen mij steeds weer om mee te gaan. De eerste paar keer kon ik met een smoes die uitnodiging naast me neerleggen, maar toen ik eenmaal gezien had in wat voor een spannend rood badpak Lisa zwom, wonnen de hormonen het van de tegenzin. Ik werd steeds verliefder... Wat een blamage echter, te moeten toegeven dat ik niet kon zwemmen. Balspelletjes in het pierenbad, elkaar onder water duwen en vastpakken, het was allemaal heerlijk, maar in 'het diepe' kon en mocht ik niet. Wel sprong ik, met een bal in mijn armen geklemd, in het 'tussenbad' en warempel, ik bleef drijven en kon mij met de beenslag voortbewegen. Wie dat gezien had, weet ik niet meer, maar iemand heeft mij in het diepe geduwd. Drijvend op de bal kwam ik vrij moeiteloos uit het water. Enkele dagen later sprong ik zonder bal het water in en wist de trap te bereiken. Binnen een week had ik leren zwemmen, autodidact!

Lange dagen vertoefden wij in het zwembad. We speelden spelletjes, lazen en waren op een prille manier verliefd. In een groep, uitgelaten, lagen wij bij elkaar, uitgestrekt op handdoekjes op het frisse gras. Lisa had een groot badlaken, wit met rode hartjes, ook dat nog... Ze nodigde mij uit om naast haar te komen liggen, ik staarde naar de zonnepikkeltjes in haar blauwe ogen, maar een uurtje later gunde ze dat voorrecht, met groot gemak, aan een ander. Dat maakte mij onzeker, hoe moest ik deze willekeur duiden?

Zo verstreek de zomer van 1965. Het seizoen ging voorbij, voor haar begon het avontuur op het Sancta Maria, voor mij op het Eerste Christelijk Lyceum. We fietsten samen naar school

en als het zo uitkwam terug naar huis. Lisa en ik 'hadden iets', maar het bleef allemaal heel prill en vaag. Wel wisselden wij zoentjes, zedig, de lippen op elkaar, maar gesloten. In de loop van het jaar verwaterde wat zo nadrukkelijk bij die zomer had gehoord, ik was niet bij machte om haar blijvend voor mij te interesseren.

De volgende zomers konden niet meer wedijveren met die ene, die van 1965, de zomer van het water, de zomer van het nieuwe zwembad, van mijn eerste liefde, van Lisa. Zij werd lid van de zeeverkenner, kreeg verking met een lange knul, met wie ze jong trouwde. In Heemstede heb ik nooit meer gezwommen en een groot zwemmer ben ik nooit geworden.